

BIJSCHRIFT

Het gezicht rood aangelopen en vertrokken, een haast bloeddorstige blik in de ogen en de mond wagenwijd open, de neusvleugels opengesperd, het bovenlichaam opgespannen... En dan heel veel decibels uitstoten vergezeld van flink wat rondvliegend speeksel – nee, uitschelden kan je bezwaarlijk als een corona-koosjere activiteit bestempelen. Om van de woordkeuze dan nog te zwijgen, die aan de voorspelbaar, zelfs vervelende kant is, vaak verwijzend naar het oudste beroep van de wereld of de fysieke kenmerken van de aangesprokene. Andere klassiekers zijn het in twijfel trekken van de intelligentie of seksuele voorkeur. Veel creativiteit komt er helaas niet bij kijken. Maar hoe komt iemand er bij om een ander te verwensen en vervloeken? De explosieve kracht van uitschelden lijkt in een soort oerinstinct geworteld te zijn; alsof men zich bedreigd voelt en zich moet verdedigen door veel lawaai te maken en een agressieve houding aan te nemen. Is het dat? De (verbale) aanval is de beste verdediging? Maar wat dient er juist verdedigd te worden? Is men bang om iets kwijt te spelen? Een reputatie, een plaats in de hiërarchie? Is het de vrees om gezichtsverlies te lijden, om te zakken op de sociale ladder? Zoeken mensen daarom zwakkeren uit? Beschimpen ze daarom anderen om hun eigen innerlijke demonen het zwijgen op te leggen? Om de angst te bezweren? Zolang men geen vrede heeft met zichzelf en weet te waarderen wat men bereikt heeft zal er steeds onrust heersen; de angst om de mindere te zijn krijgt en behoudt de overhand. Met alle gevolgen vandien....

Ludwig Vanderbeke